Rmo. P. M.

Muy Sr. mio: Recivo la de V. Rma. con singular complacencia, de que mi cortedad le aya podido causar algun consuelo; porque si la Charidad christiana y proprio instituto precisa a servir a todos los proximos; quanto mas a los que tenemos tan estrechos vinculos en unos comunes Padres y Mros. los SS. Doctores Augustino y Thomas. Para pleno consuelo no ay que esperar expresa noticia de sentencia del Sto. Officio; porque no acostumbra hacer expression. que no aprecia la delacion, y se contenta con dexar las cosas como se estaban: Y asi solo el ver, que no mande cosa al autor, es lo que certifica, que no se aprecio la delacion. Pues V. Rma. esta en animo de sacar manifiesto y esto hace que vuelbo a escrivir; por que puede ser que le parezca dicese ocasion a juzgar, que el Mo. Serna negaba, que Adan fuese cabeza moral. Y lo concede expressamente: bien que en el mismo modo favorece a los Thomistas de V. Rma. ut patent. Y porque este grande hombre por si solo basta a hacer opinion en qualquier trato: y especialmente este tratado de peccato originali es de lo mas insigne, que se aya escrito por escholasticos modernos en este punto, he querido servir a V. Rma. con un extracto de su doctrina en lo que puede servir para defensa de los Thomistas; que pondre en latin, por ser esta lengua mas expedita para dar estos puntos, por si quisiere citarle en su manifiesto. Lo que viene rayado son palabras materiales suyas: lo demas sacado, segun su genuino sentido genuino.

Doctrina de peccato originali excerpta ex Mss. Rmi. Mag. Fr. Francisci de la Serna Collegij S. Aug. Vallisol. dignissimi Regentis Emeriti. ex originali manu eiusdem Mag. scripti, quod extat in scriniis eiusdem collegij.

Explanata existentia peccati originalis contra haereticos ex Scripturis et Patribus super art. 1. q. 81. D. Th. in 1. 2: quatuor instituit dubia, circa causalitatem, et voluntarietatem eius. = Dub. 1. agit de causa efficiente: et impugnata sententia Vincentii Lodoy, et Ss. alm: Antiqua ergo (inquit) et vera SS. PP. sententia est, quod peccatum Ada fuit causa principalis physica peccati originalis, non immediate, sed media parentum pudenda concupiscentia, et medio semine viciato, per concupiscentiam, quae dicitur lex membrorum et lex peccati residens in membris, languor naturae, et fomes peccati, quae mansit in Adamo etiam post remissum peccatum, et permanet in baptizatis, et relinquitur ad agonem, ut cum D. Augustino ait Tridentinum sess. 5 can. ult. In hac pudenda carnis concupiscentia tamquam in effectu et filia permanet virtualiter peccatum Adami, et originale etiam si sit remissum, et medio semine viciato, immundo, et corrupto tamquam instrumento traducitur peccatum in prolem.

Sic exponitam sententiam probat ex D. Aug. lib. 1. de peccat. mer. c. 9: lib. 1. de nupt. cap. 18 et 23. lib. 3. contra Iul. cap. 21 ex D. Ambros. Et pro ea laudat tamquam eam expresse docentes V. Beda tom. 8. lib. 99. q. 12. Mag. Sent. in 2. d. 31. et ibi D. Bonav. a. 2. q. 1. D. Th. q. 1. a. 1. ad 3 et 5: et dist. 32. q. 1. a. 3 ad 1: et 1. 2. q. 82 a. 4 ad 3 et q. 4 de malo art. 2 ad 11. et a. 6 ad 16. V. 1. 2. q. 81 a. 1. ad 3. post S. Aug. lib. 2. de peccat. mer. cap. 9, docet quod baptizatus transmittit in filium peccatum originale, quia non generat, ut regeneratus et filius Dei, sed ut retinens aliquid de vetustate peccati, scilicet fomitem et concupiscentiam. = Probat 1. ex PP. et theologis, qui statuerunt rationem Christum immunem a peccato, vel ex hoc solo, quia non fuit natus ex viri semine. Deinde ratione praeterea, quia mediante generatione transfunderetur iustitia si Adamus non peccaret: ergo amissa per peccatum iustitia originali, semen privatum mansit, et sic illo medio transfunditur privatio iustitiae &c.

AVSA

Et cum Dru hanc rationem objiceret: quod in semine non esset virtus instrumentaria ad trans-
dendam iustitiam originalem, quod ut docet D.Th. 1. p. q. 100. a. 1 ad 2, non fuisset transfusa per virtutem semi-
nis &c: ergo modo in eo non est privatio, ratione cuius possit haec instrumentaliter producere, eo modo quo
in privationem potest dari influxus, ex parte negationis, quam affirmatio fuit causa affirmationis: =
sine interveniente tradi virtutis instrumentariae ab illo statu, nec negari a D.Th. qui dixit docet, non
tantum virtute naturae = 2.º adhibet solutionem DD. Salm. = 3.º (inquit) potest responderi, quod
instrumentaliter non produceret aliquid supernaturale in prole. Nam adhuc hoc
in hoc statu est defectus naturalis in semine, ex quo provenit peccatum originale
pro iustitia originali in parvulo quae prout est voluntaria per Adami peccatum est
originale peccatum. Et ratio est, quia forma necessario requirens dispositionem in ...
ficiente dispositione etiam deficit forma, ut patet in omnibus formis naturalibus, quae ...
nuntur deficientibus dispositionibus conservativis. Iustitia autem originalis requirebat in
corpore perfectas dispositiones naturales; nam Deus produxit Adamum perfectum in ...
cum perfectis potentiis, cum perfecta complexione corporis et temperamento humorum,
per quod Adamus naturaliter erat inclinatus ad virtutes, et non habebat propensi-
tiones naturales, quae modo sunt in aliquibus hominibus, imo etiam in omnibus, licet
non aequaliter, nec ad eadem vitia. Et ultra hanc perfectionem naturalem Deus contulit
concessit Adamo, ut capiti naturae, vel potius naturae humanae in Adamo iustitiam ori-
ginalem, quae conservabatur naturalis perfectio Adami, et defendebatur a contrariis
irrumpentibus, a quibus modo procedunt in hominibus infirmitates, humorum dis...
et caeteri defectus naturales. Et si Adamus non peccasset, etiam per semen proprium
generaret filios similiter perfectos intra ordinem naturae absque ullo defectu, et in ...
et Deus ipsis infunderet iustitiam originalem, quae conservaretur haec perfecta dispositio
naturae. Peccante autem Adamo, sibi et nobis amisit iustitiam originalem, et con...
per perfectam dispositionem naturalem, quae conservabatur a iustitia originali, et mu...
mutatus est Adamus tam secundum animam, quam secundum corpus; nam statim
contraria, a quibus defendebatur per iustitiam originalem, causarunt alterationem in
corpore: et ex quo peccavit, coepit tendere in mortem, et mortuus est in fieri, prout ...
explicuimus supra q. 71 a. 2: ex quo provenit, quod semen Adae non habuerit illam
nem virtutis ad generationem filiorum, quam habuisset, et ita non genuit filios ita
dispositos corporaliter, ut requirebatur ad hoc, quod anima ornata iustitia originali infunderetur
pori, ac proinde ex defectu huius corporalis dispositionis resultavit in anima defectus
originalis, sicut ex defectu seminis et dispositionis corporalis in foetu procedit, ...
amens; vel stolidus: quo exemplo utitur D.Th. in hoc articulo, et in 2. dist. 30 q. 1. a. 2 ad 4.
Exemplum explodunt Viva et Montesinos, propter disparitatem, quia inscientia resultat ex recta dispositione
seminis iustitia orig. ex aliqua dispositione corporale. Instat denuo ex doctrina D.Th. super cap. 5 ad Rom.
dicentis; quod licet in semine non sit anima &c. ex quibus exponit, illam impassibilitatem, quam
Candido ex 2 d. 30 ...atur, ut non intelligamus aliquod donum supernale, et hoc ex prece negat ...
q. 97 a. 1. et a. 3 ad 1. ex D. Thy., sed nomine impassibilitatis intelligit illam perfectam dispositionem, qua ...
batur, ut corpus esset aptum ad recipiendam animam ornatam iustitia originali: quam virtute propria ...
semen in illo statu quamvis non esset peccatum, hoc ... existente debilitas est illa virtute, et sic ad ...
perfectum temperamentum, quam semen innumeris modis potuit esse privatione, eo modo quo privationem
dare influxus, sequitur privatio iustitiae originalis, et verificatur quod haec potuit medio semine ...
docet Sap. Mag. in Candido dub. 1.
Quibus adde, quae dixerat in art. 1.º, super quem haec dubia excitat. Cum enim est proprium ...

AVSA

ud quo caret in D.Th., et difficultatem eius tractare, tangendo etiam ea, quae his temporibus ad illam concernunt, prout opportune de illis potest disputari) Nam ibi asserens, quod licet existentia peccati originalis non possit demonstrari, et quoad qualitates eius accidentales nec probabiliter cognosci lumine naturae, tamen satis probabiliter posse fundari eius existentiam quoad substantiam; et contra Montesinos hoc stabiliverat ex D.Th. 2. 7 gent. cap. 52 ex fundamentis: hoc confirmat ex sententia plurium, quos sequitur Martinez l. 2 q. 82. a. 3 dub. 1 et 2, tenentium, quod etiam si Deus non elevasset hominem ad ordinem supernaturalem, et illum non decorasset eum gratia gratum faciente, sed reliquisset illum in puro ordine naturali, adhuc tamen Deus non pateretur motus inordinatos contra rationem, sed ut appetitus subderetur rationi, Deus illi dedisset donum naturale subdens, adeo ut de potentia ordinaria oppositum non posset accidere, non quidem quod illud donum esset debitum debito fundato in natura, aut quod in natura radicaretur, sed debito fundato in bonitate Dei, et eius providentia, et ea ratione, qua D.Th. 1. p. q. 21 art. 2 docet, quod absolute dicitur, Deum non posse facere, nedum quod repugnat ex terminis, sed quod non congruit suae bonitati, et sapientiae: cui non congruit, quod animam appetentem bonum rationis iungat corpori ex quo retardetur ille appetitus, imo in oppositum impellatur, sicut nos impellimur: nisi hoc exigat iustitia; sicut ex iustitia modo ex illa nobili conditione recidimus in hanc vilem conditionem fomitis peccati, ut docet D.Th. 1. 2 q. 91 a. 6. qua doctrina licet non aduta ab illo sap. Mag. ibi optime hoc explicatur. Est hinc etiam dici, quod nec posset producere hos nisi in illo recto temperamento, ex quo haberet recta organizatio sensuum, et hinc recta habitudo appetitus sensibilis, ut non essent sensus hominis proni ad malum ab adolescentia sua, sicut modo sunt. Quod est idem, ac non potuisse Deum hominem facere nisi rectum: ac proinde non cum concupiscentia, quam modo patimur filia peccati, et ad peccatum inclinante. Haec est in substantia doctrina huius sap. Mag. negantis quidem expresse qualitatem morbificam. Sed ex hac doctrina optime stabilitur, quod asserit in D.Th. seu Hieremiada postremo. In hac doctrina non dicitur, quod repugnet aliud de potentia absoluta, ut videtur innuere a sap. Mag. Marco. Verum absolute non posse, in phrasi D.Th. salvatur de eo quod convenienter nequeat fieri.

Dub. 2 ostendit contra Illustr. Godoy et PP. Salmanticenses, quod Adamus suo peccato non influit per modum demeriti: ex D.Th. in 2. d. 20 q. 2. a. 3. ad 3. cum Lucerna, Cumel, Montesino, Serra, et aliis.

Dub. 3. assumit exponendam voluntarietatem peccati originalis: et impugnat transfusionem voluntatum: et praecise recurrit cum D.Th. ad hoc, quod iustitia originalis data est per se naturae humanae, licet in executione non aliter data fuerit nisi eam conferendo primo principio homogeneo eius scil. Adamo, qui per generationem modo expositam ius dicto eam transfunderet in posteros; ~~[illegible]~~ si non peccaret. Ex qua ordinatione divina sic manifestata Adamo, consecutum est, quod eo peccante, loco iustitiae, deriv[ar]et peccatum habituale in omnes quos movet motione generationis. In quo dicto non utitur hac voce caput morale: et frequenter utitur doctrinis S. P. Aug., S. Anselmi, et D.Th. = Locus ex S. Anselmo de concept. virg. cap. 7. (sic citat, non habeo nunc ad manus opus S. Anselmi: memini ~~[illegible]~~ hunc locum in illo legisse, et arbitrabar esse cap. 16) non quod peccavimus, qui nondum eramus, sed quod de illo futuri eramus, et tunc facta est illa necessitas, ut dum essemus peccaremus: videtur aptissimus, ad exponendum illum locum Pauli: in quo omnes peccaverunt; quod si referatur ad instans in quo Adam peccavit, non intelligatur nisi in sensu causali, et non de peccato ~~[illegible]~~ quod proprie sit peccatum posterorum in suis personis, sed tantum ut virtualiter in Adamo: et quod sumendo ly peccaverunt de peccato proprie tali, debeat referri ad instans in quo in utero nascimur propagati per seminalem generationem: nisi aliud accidat ex speciali privilegio ut in B. Virgine Maria.

Dub. IV. expugnat, quod hoc non potest transmittere peccatum originale in eos qui ex ipso non descenderent per naturalem generationem = Ad calcem velut corollaria omnium in praecedentibus dictorum proponit: = Requisita ad peccatum originale = 1.º quod Adamus fuerit caput naturale per naturalem generationem. Sed hoc non sufficit, alias alia eius peccata, et peccata proximorum parentum derivarentur etiam. Cl. 2.º

Margin notes (left):

D.Th. 1. dist. 31 ... quod peccat. ... demeriti: Godoy de pecc. disp. 35. ... dub. 1.

... voluntarius ... principio ... ex intentione ... et peccatum originale diversum in Adamo et ... peccatis ... personis, ... In nobis ... primo in natura, et quod ... infectum, ex ... persona ... trahens. Doctrina ex ... Salmanticenses.

AVSA

2° ordinatio divina constituens Adamum in ratione capitis moralis in ordine ad conservationem et transfusionem originalis iustitiae in posteros ex ipso descendentes per suam seminalem propagationem conditione, quod non peccaret, et ipsam amittendi sibi et posteris, si peccaret = 3° quod praedicta ordinatio fuerit revelata et manifestata Adamo, ita ut ipse sciret, quod per eius peccatum omnes eius posteri erant inficiendi et maculandi peccato originali. Ratio quod aliàs non esset illi voluntarium ut capiti, et posteris eius esset nobis voluntarium; = contrarium tenet Ovìedo quem ibi impugnat. [illegible]

[illegible] Deinde inquirit an in hac Dei ordinatione intervenerit pactum. Statuit ut certum, non fuit acceptatione Adae: licet re vera Adamus consenserit praefatae ordinationi, sibi nobis valde sibi et suis posteris favorabili: Nam ex conditione illius retinemus statum. Deinde negat intervenerit proprium pactum; quod hoc est duorum consensus ab conventio: et requireret promitteret sub conditione onerosa, et quod Adam repromitteret: Nam si Petrus promittat mulieri, et haec acceptet, si non repromittit non datur pactum; sed neque Deus promisit iustitiam posteris sub pacto oneroso, aliàs Adamus conditionis oneris, ex bono merito meruisset posteris iustitiam originalem; quod est contra Doctorem loco supra laudato ex 2. dist. 20: nec Adamus repromisit quod servaret iustitiam, et in eius peccato fuisset deformitas sacrilegii, quod nullus dixit: Fuit ergo Dei ordinatio, non pactum: si proprie pactum sumamus.

5 late disserit de constitutivo peccati originalis, refellens aliorum sententias, post consideratos errores. 1° refellit illorum catholicorum sententiam, qui illud ponunt in ipso actuali, vel extrinsice denominante, sive Catharinus, vel moraliter a posteris dimisso per transfusionem voluntatis, ut defendunt Card. de Lugo 2° eorum qui ponunt in effectu denuato ex illo: et 1° ponentes in reatu ad poenam. Ubi Doctor refellit [illegible] et Salas, tribuentes hanc sententiam S. Aug., damnatam et incidisset in errorem, optime vindicat auctoritatem ponit eius sententiam de reatu culpae, hoc solidissime fundans. = 4 impugnat sententiam ponentium in [illegible] data derivata in anima ex alia prava qualitate corporea recepta in corpore ex seminibus: fundamentum eius ex 1. 8. lib. de peccat. mer. cap. 32. lib. 1. de nupt. cap. 25. lib. 6 c. Jul. cap. 18. Ex capt. et 2. = Respondetur plures quam oppositum, quod D. Aug. docet, quod post baptismum manet concupiscentia quaedam mala qualitas sicut languor; sed post baptismum non manet originale: ergo in illo languore consistit. Et per languorem intellexit concupiscentiam non absolute, sed et privatione iustitiae. De quo videatur Doct. in 2. d. 30 in expositione litterae, dum exponit nomina quibus tribuunt originale: [illegible] lib. de peccat. merit. et Hypognosticon, quibus venenum, sumitur metaphorice pro ipso peccato, sicut serpens [illegible] ille qui ad illud instigavit sub figura serpentis, dicitur serpentis morsus. Hic autem metaphoricis locutionibus sophisticis non debent uti. = 5 impugnat sententiam praecedentem asserentem, quae ponit iustitiae in quadam qualitate procedente ex substantiali generatione medio peccato Adae, quod si afferunt proprias existentias, ipsam existentiam iustitiae, quod ille male se habet tenens habitualiter ad Deum per praecepti; [illegible] Mag. Nieno 3. 9. 86. a. 2 dub. 2. Martinez 1. 2. q. 81 dub. 5. = Deinde impugnat sententiam Illustris Godoy = [illegible] sententiam ponentium in privatione: vel deformitatis ad legem: ut vult Curiel. quam impugnat: vel actualis rectitudinis, et habitudinis ad Deum, ut vult Granado. Tandem statuit propriam sententiam, quod statuit ex formale in privatione originalis ut voluntario ex peccato actuali Adae. Quam solidissime fundat, et ab obiectionibus de expediti ex hoc solidissimo tractatu sapientissimi Magistri: ex quo pro sermonibus, hoc [illegible] quantum ad illud in quo statuitur peccatum originale voluntarium seclusio ex proprio facto: quem hoc invenitur hic sapientissimus Mag. Quatenus, a, si non fit mentio capitis moralis, immo hoc videtur excludi quod ex eo, quod non fiat mentio non infertur quod hoc excluditur: sicut patet in dub. 3. huius sap. Mag. Deinde ad alium sensum, quo etiam maiori proprietate potest poni: in duplici sensu: 1° quod voluntas [illegible] et in hoc sensu etiam negatur ab hoc sap. Mag. = 2° in eo in quo P. Suarez apud Illustrem Godoy, qui 3 q. disp. 2. videndus n. 47, et 52, asserit quod potest constitui caput morale ad merendum et demerendum condigno. In quo (quidquid sit de pot. absoluta) quoad factum et quod influxerit per modum demeriti, negat Mag. dub. 2. Si, a, caput morale, dicitur sit, quod influit de facto, alias quod spectat ad genus morale quaestio erit de voce. In qua semper concederem, saltem ut moram quam moderni Theologi in hoc nullum est inconveniens, immo operae pretium censetur, quod sic explicatius procedimus. [illegible] autem decet Doctoris, Theologice loqui, explicato sensu, in quo eius locutio vera procedit. = Quam ultimum Theorema, plura alia videntur posse adduci ex illo dicto 1, et doctrina art. Nec [illegible] auctoritate capit, quin crescit, si exprimi laudetur, hic sap. Mag. in isto opere celebratissimo, [illegible] iniuria, eius doctrinae non sit [illegible] data: nisi quoad fragmenta de iustitia, et tractatus de merito [illegible]

V Quod de potentia absoluta posse auidere etiam receptum gratiae remissivae peccati (quae difficilius propugnant Suarez, Granado, et Illustris Godoy pro sua laudandus: nam disputas adesset, neque enim hoc negletur a Deo in illa hypothesi quam disputant, sed praeciso Deus in illa poneret ordinationem, quae de facto non adest: adesset a, tamen, si promitteretur transfundendi sub pacto oneroso. Verum est quod posset respondere; quod adhuc non esset ordinatio, quod opus ordinaretur ad augmentum gratiae: sed plenae remissionem tribuit: et sic non relinqueret locus, ut gratia transfusa in posteros esset praemium: licet hoc non esset ex de facto disputati. Et haec ratio est dogica pro hac parte. Verum semper manet alii argumento ex re promissione. =

[illegible] Deo

P. Rmo este tal qual trabajo he formado por servir à la Venerabilissima Religion de N. P. S. Augustin [illegible] Rmo Pe Mro Manso y a V. Rma que puede mandar en su agrado. Dios guarde à V. Rma [illegible] Vall. Junio 23 de 1731.

B. l. m. de V. Rma su afficionado siervo y capp. [illegible] Fr. Joseph [illegible]

Rmo P. Mro Fr. Joseph de Cabrera Cathedratico [illegible]